

РЕШЕНИЕ

№ 3968

гр. София, 13.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 17.05.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Любка Стоянова

ЧЛЕНОВЕ: Маруся Йорданова

Вяра Русева

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **2104** по описа за **2013** година докладвано от съдия Маруся Йорданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Дирекция „Инспекция по труда – Софийска област против решение от 08.01.2013 г. постановено по НАХД № 16323/2011 г., Софийски районен съд, 93 състав, с което е отменено Наказателно постановление № 23-2302782 от 19.05.2011 г. на директора на Дирекция Инспекция по труда" – Софийска област.

Касаторът твърди, че оспореното съдебно решение е неправилно и необосновано. Счита, че СРС възприема правилно фактическата обстановка, но не са налице твърденията за нарушение на разпоредбите на чл. 40, ал. 2, чл. 42, т. 3 и чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН по съображенията подробно изложени в касационната жалба.

Иска отмяна на решението и потвърждаване на наказателното постановление.

Ответникът – [фирма], редовно призван, чрез процесуалния си представител моли решението на СРС да бъде оставено в сила като обосновано и съобразено със събраните по делото доказателства.

Участващият в касационното производство прокурор от Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд- София град, VI касационен състав, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема за установено следното:

Касационната жалба е подадена от надлежна страна и в срока по чл. 211 от АПК, поради което е процесуално допустима.

След проверка на атакувания съдебен акт, съгласно чл. 218 от АПК във връзка с чл. 63 от ЗАНН, настоящият касационен състав намира, че жалбата е неоснователна по следните съображения:

Предмет на съдебен контрол за законосъобразност пред СРС е било Наказателно постановление № 23-2302782 от 19.05.2011 г. на директора на Дирекция Инспекция по труда" – Софийска област, с което на [фирма], на основание чл. 416, ал. 5 от Кодекса на труда (КТ) във вр. с чл. 415 ал. 2 от КТ е наложена имуществена санкция в размер на 20 000 (двадесет хиляди) лева за нарушение на чл. 415, ал. 2 от КТ.

Въззивният съд обстойно е изследвал относимите към делото обстоятелства, задълбочено е анализирал наличните доказателства и въз основа на същите е изградил обоснована фактическа обстановка, подробно изложена в атакуваното решение, която се възприема изцяло от касационната инстанция.

За извършване на проверка на обстоятелствата, отразени в АУАН и в НП по делото са събрани и приети писмени доказателства и гласни доказателствени средства.

Настоящата касационна инстанция не е оправомощена да проверява фактическите констатации на съдебния акт, предмет на проверка от нея. Тя следва да се произнесе в пределите на възприетите за доказани от въззивния съд фактически положения и при спазване на забраната по чл. 220 АПК. Именно в тези рамки, в настоящия случай, съдът дължи произнасяне по предявените оплаквания.

За да отмени наложеното административно наказание, СРС е приел, че при съставяне на акта и издаване на обжалваното наказателно постановление, са допуснати съществени процесуални нарушения, опорочаващи административно-наказателното производство. В АУАН и НП липсва посочване както на датата, (чл. 42, т. 3, предл. първо ЗАНН и чл. 57, ал. 1, т. 5, предл. второ ЗАНН). Посочвайки единствено датите на които са изпращани призовките и тези на, които представител на [фирма] – [населено място] е следвало да яви в Дирекция „Инспекция по труда С. област” – [населено място], без да се конкретизира кой е точния момент, в който е осъществено противозаконното пречене, е довело до ограничаване правото на защита на едноличния търговец.

Настоящата касационна инстанция напълно споделя изводите на СРС относно нарушението на разпоредбите на чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал. 1 от ЗАНН, тъй като нито актосъставителят нито наказващия орган са описали нарушението и обстоятелствата при, които е извършено. От изложените факти не става ясно дали противозаконното пречене се изразява в неявяване пред съответния орган или в непредставяне на изисканите документи. СРС е прав като казва, че ако се приеме, че нарушението се изразява в непредоставяне на документи, то би следвало датите описани от актосъставителя да са тези, на които представителят на едноличния търговец е следвало да се яви пред съответните контролни органи, а не датите, на които са връчени призовките.

Неспазването на цитираните разпоредби е винаги съществено нарушение в административно-наказателното производство, защото води до ограничаване правото на защита на административно-наказаното лице и прави невъзможно упражняването на съдебен контрол за законосъобразност на обжалваното НП. Датата на извършване на административното нарушение е задължителен реквизит, както на АУАН /чл. 42, т. 3 от ЗАНН/, така и на наказателното постановление /чл. 57, ал. 1, т. 5

от ЗАНН/. Този реквизит е съществен, тъй като е определящ по отношение на преклузивните срокове по чл. 34 от ЗАНН и давностния срок по чл. 80, ал. 1, т. 5 от Наказателния кодекс. Датата на извършване също така е индивидуализиращ белег на нарушението. Следователно, липсата на дата в съдържанието на АУАН и наказателното постановление е съществено процесуално нарушение, което е основание за отмяна на издаденото наказателно постановление.

Не на последно последно място следва да се отбележи, че неправилно е квалифицирано извършеното нарушение по чл.415, ал.2 от КТ, тъй като цитираната разпоредба е санкционна норма. Същата предвижда налагане на административно наказание за работодател, който противозаконно пречи на контролен орган за спазване на трудовото законодателство да изпълни служебните си задължения, поради което прилагането ѝ следва да бъде винаги и само във връзка с предвидено в КТ задължение респ. неговото неизпълнение от определен кръг лица - работодателите, органите по назначаването, длъжностните лица и работниците и служителите и т.н.

Предвид горното като е отменил НП СРС е постановил правилен съдебен акт, който следва да бъде оставен в сила по реда на касационния контрол.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК вр. чл. 63, ал.1, изр.2 ЗАНН, Административен съд, С. – град, V касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 08.01.2013 г. на Софийски районен съд, 106-ти състав, постановено по НАХД № 16323/2011 г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: